

תת"ע 11273/08/19 - מדינת ישראל נגד נאסר כסאברי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 11273-08-19 מדינת ישראל נ' כסאברי
תיק חיצוני: 10153436554

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	נאסר כסאברי

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 5.11.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של אי ציות לאור אדום המופיע ברמזור בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 21.10.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס המקורי בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון שנקבע בעניינו. לטענתו, בשל חלוף תקופה ארוכה ממועד שליחת בקשתו להישפט הוא למוקד פניות נהגים ארצי ונמסר לו כי הדיון בעניינו היה קבוע ליום 5.11.2019 וכי עליו לפנות לבית המשפט.

לטענת המבקש מאישור המסירה עולה כי הכתובת אליה נשלח הזימון הינה בכפר כנא, ואילו כתובתו הינה בעיר נצרת.

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי שפיטתו בהיעדר מבלי שקיבל את יומו בבית המשפט גורמת לו הן עוול והן נזק קשה מנשוא.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי על אף שכתובתו של המבקש מעודכנת משנת 2013 בעיר נצרת, המבקש עצמו ביקש לשלוח את הזימון לדיון לכפר כנא ועל כן ההזמנה לדיון נשלחה לכתובת זו על פי בקשתו. לטענתה, בנסיבות אלה אין בידי המבקשת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו. לטענת המשיבה המדובר בדו"ח מסוג ברירת משפט ועל כן גם לא ייגרם לו עיוות דין.

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסינ נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון שנקבע בעניינו, שכן זו נשלחה לכפר כנא ולא לכתובת בה הוא מתגורר בעיר נצרת, ומשכך לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: **תקנות סדר הדין הפלילי**) כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך

15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש אותה ציין הוא עצמו בבקשתו להישפט, "בני ביתך 30, כפר כנא מיקוד 16930", וחזרה בציון ההערה "מען בלתי מספיק".

משהוכחה המאשימה כי ההודעה נשלחה כדין, עובר הנטל לפתחו של נאשם להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

אין בידי לקבל טענת המבקש כי לא קיבל את הזמנה לדין לידי מאחר שזו לא נשלחה לכתובת מגוריו. ההזמנה לדין נשלחה לכתובת אותה ציין המבקש עצמו בבקשה להישפט ועל כן אין לו אלא להלין על עצמו.

בנסיבות אלה המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר בנסיבות שאינן תלויות בו. המבקש עצמו אחראי לכך שההזמנה נשלחה לכתובת אחרת וזאת ללא הסבר המצדיק זאת.

לפיכך אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי שפיטתו בהיעדר גורמת לו הן עוול והן נזק קשה מנשוא.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהרות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה וגם הנזק הנטען לא פורט ולא הוכח.

בנוסף, על אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' כסלו תש"פ, 02 דצמבר 2019, בהעדר
הצדדים.